ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2008

Zakládací listina České školy ve Zdolbunově

Pro paměť příští ukládáme do základu stavby tuto podepsanou listinu. Vůdčí heslo našeho snažení směřovalo vždy k tomuto velikému dílu. Mezi nejdražšími věcmi našeho českého srdce jeví se i naše péče o starostlivost pro příští naši mládež, aby zde všichni věrní Češi nalezli doušky čisté vody a národního vzdělání.

Vnitřní síla národa záleží v jeho vzdělanosti. Nelitujme žádných svých obětí!

Naším ideovým programem jest nekonečná láska k vlasti a národu československému. Chceme uchovati národu jeho jazyk, lásku k národu a síti myšlenky českého pokroku, vzdělanosti a národního uvědomění.

Synové milí, dědicové naši! Až zavřeme oči, nastupte po nás! Jako zrno živé v úrodnou půdu zapadni náš příklad do vašich srdcí, vyklíč tam, vykveť v mužné odhodlání stavět dál a dále, výš a výše, kde začali jsme my!

Ve Zdolbunově 28. října 1930

J. F. Pospíšil F. Kašpar F. Kašpar Zd. Krejčík Pospíšil Adolf Doležal J. Křížek Z. Krejčík A. Klich Josef Kosek Jiří Doležal J. Findejs

Dr. Jos. Folprecht, min. rada
ministerstva školství a osvěty v Praze.

Tuto listinu přivezli v roce 1947 ze Zdolbunova manželé Kašparovi a nedávno ji věnovali Volyňskému muzeu v Podbořanech, kde je nyní vystavena.

Dojalo mne, jak naši předchůdci měli starost o to, aby v nás, jejich potomcích, nezaniklo češství. Patří jim zato velký dík nás všech, kteří jsme pak do této školy mohli chodit. A to i když mnoho z nás nemohlo z důvodu válečných let 1941-1944 do této naší školy chodit, protože tam byla německá kasárna.

Návrh plánu na stavbu školy, stejně jako text zakládací listiny vypracoval v té době ředitel školy Josef Kosek, který byl do Zdolbunova poslán v roce 1929 z Československa spolkem Komenský. Byl také financován z Československa. Ředitelem školy byl až do prvního příchodu Sovětů v roce 1939. To mu pak jako příslušníku cizího státu (protektorát) zakázali. Od Němců byl Zdolbunov osvobozen 2. 2. 1944 a po nejnutnějších opravách bylo na naší škole zahájeno vyučování 15. 2. 1944. Ředitelkou byla jmenována Anna Křížková. V únoru 1947 začala repatriace české menšiny ze Zdolbunova. Trvala do 15. 5. 1947. 8. února 1947 předala ředitelka Anna Křížková školu ukrajinským úřadům.

Žák 5A třídy České neplno střední školy ve Zdolbunově Miroslav Krušina

Odezva na článek přílohy Zpravodaje č. 2/2008 „Závěr"

Tímto příspěvkem bych ráda vyjádřila autorům článku poděkování a plné uspokojení se závěrem řešení otázky reportáže Jáchyma Topola „Supermarket sovětských hrdinů".

Autoři zde věnovali značnou pozornost tomu, aby co nejlépe posoudili a zhodnotili to, o čem a jak Jáchym Topol v reportáži o Dukle napsal a jak potom vysvětloval své postoje v „Článku J. Topola" v již zmíněné příloze. Dovoluji si vyjádřit plný souhlas se závěrem řešení této otázky a ukončením diskuse na toto téma.

Nemohu přesto nepřiložit několik svých úvah k uvedené obhajobě „neučesaného" stylu reportáže autora J. Topola, kde dotyčný uvádí, že paní plk. v. v. I. Malínská svůj „odsudek pořádně přehnala", v čemž se pan Topol velice mýlí. Tak, jak ta reportáž šokovala přímou účastnici bojů a zachránkyni životů nesčíslných obětí té války, tak šokovala většinu těch, kteří o tom něco vědí. Dočíst se, že Svobodova armáda byla šílenou grupou vytaženou ze sovětských mordorů a gulagů a o dalších mnoha neuvážlivých až urážlivě nepřístojných asociací i s přihlédnutím k tomu neučesanému, extravagantnímu stylu autora, nelze pak moc rozlišovat mezi smýšlením zfanatizovaných Němců a smýšlením autora. A pokud autor chtěl zaujmout zejména mladé lidi tou dnes módní preferovanou neučesaností a zjednodušeným podáním svých úvah o tak závažných historických událostech, tak to nebyla vhodná volba celkem, i když, jak tvrdí, studenti mu rozuměli. *V. Suchopárová*

Zážitky 9. květen 2007 město Rovno

Po uplynutí několika měsíců vracím svou pozornost k 9. květnu 2007 o mých dojmech, zážitcích a vzpomínkách k zájezdu na historické oslavy Města Rovna. Možná někteří z účastníků vzpomínaného zájezdu řeknou, my jsme to též osobně prožívali, ale já to adresuji těm, kteří neměli možnost z osobních důvodů se zúčastnit. Mé osobní zážitky se mi stále vracejí k odhalení památníku volyňským Čechům, vojínům, kteří padli za druhé světové války při osvobození města Rovna.

Musím přiznat, že vzpomínaný zájezd splnil moje velké očekávání co se týče vzhlédnutí našeho okresního města, často navštěvovaného za mého mládí, ale cesta byla dost klikatá. Z Vyškova do Brna vlakem kolem desáté večer, z Brna do Prahy až po půlnoci, čekací dobu v Brně nám pomohli zkrátit přistoupivší kolegové z Brna, paní Ničová, pan Němec, p. Kučera a hned bylo veseleji. Po příjezdu do Prahy pokračuje cesta metrem až do stanice Dejvická u hotelu Diplomat. Tam na nás čekaly dva autobusy. K dispozici jsme měli dva průvodce, pí plk. Irenu Malínskou a pana plk. Jiřího Železného. Ti nás dopravili do cílové stanice letiště Stará Ruzyně. Následovala pasová kontrola, odbavení a vstup do přistaveného letadla TU-154. Vše se konalo podle harmonogramu a na Rovenském letišti jsme přistáli přesně za letištní halou, odkud jsme po červeném koberci kráčeli do letištní haly. Přivítali nás zástupci rovenského magistrátu, kteří byli seřazeni tak, aby nás mohli vítat podáním ruky a přáním dobrého dňa. Naše odpověď měla být v podobném duchu, ale já jsem si neodpustil přidat slova Ukrajino, Ukrajino, zemlo rodnaja albo mať rodnaja a tento pozdrav byl přijat s úsměvem... Já jsem v té chvíli měl opravdu dojem, že jsem přiletěl domů ..."Po přechodu hlavní halou procházíme na druhou stranu budovy, před níž stály 3 žluté autobusy. Nastupujeme do autobusu č. 1, kde nás doprovází čtyřčlenná posádka mladých průvodčí, 2 mladé ženy a dva studenti. Z toho jedna žena mluví česky a jeden student napolovic. Odjíždíme na povel směr Rovno asi 5 km. Cestou mě zaujala ta žena mluvící česky, zeptal jsem se odkud pochází a odpověď zněla, že bydlí s rodinou v Rovně, ale její rodiče pocházejí z Ostroha. Dále říká, že v roce 1947 nereemigrovali. Já jsem nato řekl, že ten Ostroh nebyl daleko od zmíněného Szrubkowa nebo Horynhradu, tam ja jsem za Polska absolvoval v r. 1938-39 Państwowou rolniczo chmelarskou školu. Nato ona řekla, že její maminka pocházela ze Szrubkowa, dovedete si představit, že po uplynutí téměř 68 roků se setkávám již s další generací obyvatel mě známého kraje.

Pokračujeme v jízdě za doprovodu ukrajinských strážníků do města Rovna. Po Dubenské ulici zastavují autobusy u ploščadi, kde se bude konat hlavní oslava k 63. výročí osvobození města Rovna od německé okupace roku 1944. Po výstupu z autobusu v doprovodu našich průvodčích od letiště, po ukončení zmíněné oslavy budeme nastupovat do týchž autobusů s nimiž jsme přijeli z letiště.

Včlenili jsme se do prostoru shromážděných obyvatel města kolem zděného plotu, naše skupina může zaujímat libovolné postavení. Přichází chvíle zahájení oslavy zástupcem pravoslavné církve ukrajinským Popem v duchu křesťanských tradic Ukrajiny.

Po slavnostním uvítání přítomné veřejnosti následovali další zástupci magistrátu Rovna. Závěrem oslavy promluvil za Českou republiku náš poslanec a předseda senátu pan Přemysl Sobotka a byl odměněn velkým potleskem. Po zakončení celého slavnostního průběhu oslavy odpochodovali příslušníci jednotlivých útvarů státních bezpečnostních sil města Rovna za stálého hudebního doprovodu. Přichází další posun našich spoluobčanů po zmíněné Dubenské ulici několik set metrů dále na konec, kde ulici přetíná ul. Sobornа tam, kde na rohu stála budova, v níž za druhé světové války sídlil vojenský štáb Svobodovy armády. Tam bude odhalen památník volyňským Čechům, padlým vojínům za osvobození Rovna od německých vojsk koncem ledna r. 1944. Tam se konala tato slavnostní událost, která se nesla v duchu přátelství mezi českým a ukrajinským lidem.

A. Vendolský (Pokračování příště)

Sienkewiczówka a Jaroslav Židlický

Chtěl bych doplnit článek p. Jaroslava Fialy „Hudební život v Kupičově" (Zpravodaj č. 1/2008). Mimo Čechů byli na Sienkewiczowce a blízkém okolí také Ukrajinci, Poláci a Židé. Před příchodem p. Jaroslava Židlického i při oslavách polských státních svátků hrála česká kapela (menší) v blízkém okolí byly jen české kapely. Po příchodu na Sienkewiczowku pan Jaroslav Židlický založil Orchestr mladých (40 členů, byl jsem nejmladším 9 let). Vystupovali jsme v jihočeských krojích (bílá košile, červená vázanka, žluté sametové kalhoty pod kolena, bílé punčochy, černé polobotky, zelená bluzička se zlatými knoflíky a modrý baret), hráli jsme na dožinkách, kde česká mládež tančila českou besedu, na vysvěcení katolického kostela v Novém Gnězně, na soutěžích v Lucku apod., a také jsme již hráli některé koncertní skladby. Dále založil Divadelní spolek, který sám řídil a také v něm účinkoval, jen u nás hráli divadlo několikrát ročně. Založil též „Český svaz dívek a žen". Jinak byl varhaníkem v katolickém kostele a při mších zaznívaly také tam české melodie.

V r. 1936 jsme navštívili také Kupičov, kde hrála naše kapela a naše amatérské divadlo a to vše pod vedením a spoluúčastí pana Jaroslava Židlického.

Je neuvěřitelné, za jak krátkou dobu byl schopen tak velkou kulturní činnost v Sienkewiczowce a blízkém okolí z české venkovské mládeže zorganizovat. Každý z nás, kdo jsme ho znali, chováme k němu nesmírnou úctu a obdiv, v našem okruhu pozvedl

pověst Čechů na nebývalou úroveň mezi ostatním i občany. Po vypuknutí 2. světové války skončila veškerá spolková činnost. Naposledy jsem se setkal s panem Židlickým při přísaze 3. brigády Čs. armádního sboru v Rajterovičích v Haliči. Tolik o panu Jaroslavu Židlickém. 2. světová válka přinesla nejen ohromné ztráty na životech a majetku a velké utrpení všech národů světa, ale co je nejhorší, zničila hodnoty lidských vztahů a veškeré morální hodnoty.

Jaroslav Sitar

Omelanština ve vzpomínkách a ve skutečnosti dnes

Čím jsme starší, tím víc se vracíme ve vzpomínkách ke svému dětství, k představám, že vše za našeho mládí bylo pěkné a jednoduché, bezstarostné, v dospělosti ale zjistíme, že tomu tak není.

Pocházím z české vesnice Omelanštiny-Hrušvice na Volyni, kde jsem se narodil a žil do svých 13 let. Chodil jsem tam do školy a měl mnoho kamarádů, kterých už teď mnoho není.

Pamatuji si s té doby, prožité na Volyni, docela dost a tak teď, když jsme již starší, mohu posoudit, co pro naše rodiče znamenalo, abychom v těch dobách zlých, válečných a poválečných, žili a přežili. Všichni ti, kteří to přečkali a prožili, vědí své, kdy každodenní strach o život svůj a hlavně svých dětí, byl hrozný.

Dobře si pamatuji noční nájezd banderovců, ve dne zase takzvaných stribků, byl nesnesitelný, protože každý chtěl své a život nic neznamenal. Stačilo málo odporu a člověk byl ve studni.

Muselo se s tím nějak žít. Mnoho rodin tak přišlo o své blízké v těch hrozných dobách, ať již byli povražděni Němci nebo banderovci, nikdo to stejně nevyšetřoval. Také naše rodina poznala obojí, v Malině byli povražděni příbuzní z otcovy strany a v Omelanštině zase při nočním nájezdu banderovci zavraždili mého dědu, otce matky. To vše a další útrapy dobře pamatuji.

Naším skutečným vysvobozením bylo naše vystěhování do Čech, přesto ale tyto útrapy na nás, dětech, ponechaly doživotní následky, strach, že by se to mohlo opakovat, ale přesto tu zůstala touha někdy se tam zase podívat.

Ale díky tomu, že i na té Volyni po 60 letech našeho života v Čechách se mnohé změnilo k lepšímu, doba je jiná, napětí povolilo, strach se pomalu vytratil, žije se tam dnes jinak.

Zatoužil jsem se tam opět podívat a tak jsem využil možnosti cestovky pí Finkousové, podívat se domů, do Omelanštiny, Rovna, Malina, pokud zdraví dovolí, podívat se domů, na hřbitov v Hrušvici, zjistit nynější poměry a co se změnilo. Měl jsem obavy po tak dlouhé době všechno najít, ale hlavně, jestli mě vůbec pustí na dvůr. Ani jsem nevěděl, jestli stojí náš dům.

Jel jsem tedy znovu na Volyň a dojmy ze zájezdu, ať už z Rovna, Omelanštiny a Malina, jsou nezapomenutelné. Každý z nás měl možnost navštívit své rodiště, známé a přátele, poznat ty, co bydlí po nás. Tu možnost jsem měl i já a do Omelanštiny jsem jel. Myslel jsem si, že vše bude přibližně tak, jak si pamatuji z dětství. Ale chyba lávky, z mých dětských představ moc nezůstalo, vše se změnilo, jak by ne, vždyť je to 60 let co jsem to viděl naposledy. Jel jsem tedy do neznáma.

Dnes je tam cestování úplně jiné, než za nás. My jsme jezdili do Rovna a jinam koňmi, dnes jezdí pravidelná linka autobusová Rovno-Dubno každých 20 minut, což je na dřívější poměry nepředstavitelné. Jezdí sice mikrobusy, ale jedete v pohodě a sedíte. Z autobusového nádraží v Rovně, které je hned vedle hotelu, co jsme byli ubytováni, to trvalo půl hodiny, Řidiče jsem požádal, aby mi řekl, až bude Hrušvice, ale ani nemusel, všude jsou směrové tabule. Ale stejně mi sdělil, kde bude stavět, zastavil a já vystoupil na zastávce, která stojí na místě české školy, po které není ani památky. Zůstal jsem bezradně stát. Marně jsem hledal školu, marně jsem hledal Hamáčků hostinec, marně jsem hledal baráky Šťastných, Nosků, Kratochvílů, nic, vůbec nic, jen dvě řady hodně vyrostlých topolů po obou stranách silnice. Statné stromy bránily v orientaci. Chvíli jsem stál a díval se. Jedině obrysy vršků a dolin zůstaly totožné, ale stejně jakoby se jednalo o zcela jiné panorama. Všechno se tu změnilo. Vybavil jsem si vzpomínky 60 let staré. Jak hrozivě stařec to zní! Generace vystřídaly generace, doba dobu a já jako bych se vracel do pravěku a ne do světa svého dětství!

Směsice emocí a smutku. Myslel jsem, že jsem připraven na tento okamžik, ale vše je hlubší, než se jeví na povrchu.

Zvládnout to ale musím, když už jsem tady. Navíc jsem zde sám a mám i trochu obavy, co bude dál. Emoce ustoupily realitě a já vstoupil do malého obchůdku u silnice, který postavili mezi topoly hned u silnice, u baráku Kubištových. Vstoupil jsem tedy do obchůdku, ukrajinsky pozdravil a počkal jsem až mladá, hezká vedoucí obslouží dvě staré babky, které tu nakupovaly. Požádal jsem ji o pomoc v orientaci. Velice ochotně mě vyslechla, zavřela krám a šla se mnou až za silnici a navedla mě na správnou cestu k nám. Poděkoval jsem a říkám, až půjdu zpět, stavím se u Vás. Zasmála se a vrátila se zpět do obchodu."

Vladimír Anděl (Pokračování příště)

Záhadný Ukrajinec Nikola Seiko

Nikola Seiko bydlel někde na okraji okresního města Verba. V době mého dětství mu mohlo být tak 30-35 roků. Hojně se kamarádil s našimi volyňskými Čechy, vypomáhal nárazově v sezónních pracech a spokojil se mnohdy jen podaným jídlem. Otci pomáhal sekat jetel na seno, svážet obilí apod. Rád také popíjel s našimi muži. Plnil různá přání občanům v naší obci Sofievka a možná i jinde. V těžkých dobách války dokázal sehnat sůl, pepř, cukr, kávu a pod, - prostě vše, co se v českých domácnostech používalo k vaření, pečení a zabijaček.

Ač viděl pouze na jedno oko, dost četl a učil se hlavně cizí jazyky. Měl navíc velký dar se tyto jazyky rychle naučit. Osobně jsem ho slyšel mluvit ukrajinsky, česky, rusky, a německy. Prý uměl mluvit i polsky a jidiš. Ve Vrbě totiž bylo před německou okupací dost Židů, jako obchodníci, lékaři apod. Velmi často v naší obci navštěvoval bednáře pana Henycha Karla s kterým také německy švargotal, což mě jako zvědavého kluka moc zajímalo, protože pan Henych, když měl opojenou náladu, na nás děti také mluvil německy, protože v době německé okupace začalo povinné vyučování němčiny.

Seiko měl široko daleko přehled o naší oblasti a to zřejmě tím, že neustále pendloval mezi jednotlivými komunitami Čechů, Poláků a Němců. Měl také přehled, kde se dá co sehnat- koupit a co se kde děje. Když otci ledacos při samohonce vyprávěl, nesmělo mi nic „utéct". Při jedné jeho návštěvě u nás si matka mimo jiné posteskla, že má špatný separátor (odstředívku mléka) a potřebovala by nový. Seiko jí řekl, že tyto odstředívky prodávají němečtí osídlenci v Ridkodubech. Rodiče se skutečně do této vesnice vypravili a přivezli krásný nový separátor, ze kterého měla matka ohromnou radost. Otec a Seiko také tento zdařilý nákup pořádně zapili. Separátor byl pro zemědělskou rodinu úžasným výrobním prostředkem. Odstředěným mlékem se krmila prasata i odstavená telata, vyráběl se výborný domácí tvaroh a ze smetany se pochopitelně „tlouklo" máslo, což pro nás, děti, bylo utrpením točit klikou třeba i hodinu. Tyto mléčné výrobky byly také značným zdrojem příjmů, pokud se prodávaly ve Vrbě na jarmarku-trhu nebo vyměňovaly za sůl, cukr a různá koření pro domácnost.

Nepodařilo se mi vypátrat, jak se Seiko choval a konal před německou okupací. Z vyprávění řezníka pana Josefa Somola z Verby, který kamarádil s otcem, jsou známy Seikovy „úlety" v době německé okupace. Nevím a ani pan Somol to nevěděl, kde Seiko přišel k černé limuzině. Jednoho krásného večera po 22 hod. převlečen za vysokého německého důstojníka SS se dvěma vojáky se dostal s černou limuzinou přes německou stráž do dvora velitelství bez jediného výstřelu s tím, že musí přemístit rozmnožovací stroj z Verby do Dubna. Stráž v budově mu ještě pomohla stroj naložit do auta a Seiko uháněl směrem na Dubno. Po odjezdu limuzíny prý dozorce telefonicky někam nahlásil „návštěvu vysokého důstojníka SS" a během půl hodiny byl vyhlášen tak velký poplach, že Němci v obrněných vozech obsadili celé okolí Verby. Limuzína se sice našla někde za obcí Turkoviče, směr Dubno, ale byla prázdná. Nějací svědci prý viděli jak věci z auta byly překládány na koňský povoz s nádhernými koni a uháněly polními cestami do lesů.

Bohužel, není známo, zda Seiko tak konal pro banderovce či pravé partyzány, kterých byly plné lesy a časté přestřelky byly slyšet i v naší obci. O těchto událostech se nesmělo mluvit a navíc, kdo něco věděl, mlčel, aby se vyhnul výslechům, případně dalším represím ze strany SS.

Po útěku Němců a osvobození RA kolovaly zprávy, že Seiko byl zadržen KGB či NKVD a zastřelen. Jiné zvěsti pak tvrdily, že Seiko po osvobození s banderovci prchal na západ. Dnes již těžko zjistíme, jak to opravdu bylo. Možná, že starší, dosud žijící krajané, pamětníci ví více. Ať už Seiko konal pro kteroukoliv stranu, byl věru statečným a záhadným Ukrajincem.

Mgr. Jiří Holubička, Vroutek

Mé paměti z mládí

(Vzpomínky Bohuslava Šebesty, zpracovává V. Kytl. Pokračování z čísla 2 Zpravodaje 2008)

My jsme byli kousek za vesnicí a tak jsme to nechali na ráno. Ráno, jen se udělal den, již tam byli vojáci. Přikázali nám, abychom okamžitě vyjeli, že oni začnou vše vypalovat. K větráku už přinášeli slámu.

Tak jsme to „na gvält" (g'vald je slovo jidiš) dávali všechno, co bylo nejnutnější, na vozy. Do malého vozu jsme toho naložili málo. Ostatní zustalo v cháti nebo na dvoře. Vojáci přiběhli podruhé. A to nás již vyháněli z chátě, že budou vše zapalovat. Já jsem měl tři ruble, tak jsem jim je chtěl dát. Zdálo se jim to asi málo a řekli, abych si je nechal na „dorogu". Neměl jsem u sebe víc. Moji ženu napadlo nabídnout jim ošatku vajec. Usmáli se na sebe a chtěli, aby jim je uvařila. Vtom přiletěli do chátě jiní a přikázali, abychom byli okamžitě pryč a vejce si sebrali syrová. Měli jsme koně již zapřažené a oni ještě přinášeli slámu k větráku a že ho hned zapálí. Ale v tom momentě začaly fičet kuličky a nedaleko bylo již rakouské vojsko. Rakušané je zmerčili, protože to bylo na kopečku. Jakmile Rusové zjistili, že létají kuličky, všeho nechali. Seběhli dolů kousek do vsi a tam zapálili asi 4 stodoly. Hned nato běželi k Nýram, ukrajinské vsi asi dva km od Kupičova. My jsme mezitím vypustili prasata a vyhnali krávy. Ujížděli jsme z kopce dolů na Dážvu. Z kopce to šlo dobře. Ujeli jsme asi 1 km Já jsem jel s jedním koněm a tatínek s druhým. Ten byl takový plátěnka, když si vzpomněl že nepůjde, mohli ho zabít, a on taky nešel. Přijeli jsme do doliny naproti naší drátěnce byly dvě „bajury" bláta a vody. Já jsem přejel, ale tatínek tam uvázl. Šiml si postavil hlavu, že dál nepůjde a také nešel. Odpřáhl jsem svého koně do vozu, ten tahal dobře. Připřáhli jsme ho k tomu Šimlovi. Nejdříve to „spruboval" tatínek po dobrém, a když to nešlo, tak to začal po zlém. To bylo ještě horší. Nejdříve přetrhl postraněk a pak přerazil rozporku a byli jsme v koncích. Všichni běženci nás předjížděli a my jsme stáli. Tatínek se sebral a šel domů pro „ňuká" prostraněk a rozporku. Když přišel zpátky, říkal, že jít k nám na „větrák" je již opásno. Všude na polích jsou vidět rakouská vojska a střílejí na Kupičov. Vůz jsme vytáhli s tím mým koněm, co jsem s ním jel. Vše jsme museli dát dohromady. Šimla jsme zase zapřáhli a vůz za ním trochu postrčili. Bylo to na suché cestě, tak jsme kousek popojeli. Tam byla zase „bajura" a obejt se to nedalo. Šiml si řekl, že nepůjde a nešel. Vypřáhli jsme ho a pustili do pole. Byli bychom rádi, kdyby si ho vojáci vzali. Vůz jsme již nemohli vytáhnout a také zůstat na cestě. Museli jsme zajet k samé chmelnici a schovat se tam, neb již začaly fičet kolem kulky. Krávy jsme zahnali také do chmelnice a koně přivázali. Leželi jsme potom v řádkách a čekali jsme, co bude dál. Během hodiny se k nám již hrnuli rakouští vojáci ze všech stran. Rusy nebylo již vidět. Rakušané přišli až k nám a byli mezi nimi také Češi, takže jsme se s nimi brzy domluvili. Ptali se nás, jak jsme se sem dostali. Řekli jsme jim jak nás ruští vojáci ráno vyhnali z domova, že chtěli zapálit mlýn, ale že už neměli čas. Vyprávěli jsme jim, jak jsme ráno vyjeli, ale ujeli jen asi 2 km od domova. Jaké potíže jsme

cestou měli, jak jsme se mučili v těch jámách a koně že nám nechtěli z místa. Řekli jsme jim, že jeden vůz nám zůstal v jámě. Oni nám řekli, abychom jeli hned domů, že se nám již nic nestane, že Ruský „vodstoupili" a oni ten kraj opanovali. Tak jsme se stěhovali zpátky domů.

Kde stála rakouská vojska a byli mezi nimi Češi, tak to ještě ušlo. Ovšem, kde stáli Němci, bylo to moc špatné. Ústup rakouských vojsk byl roku 1916. Brusilov jenerál prorazil frontu u Rovna a Němci s Rakušany začali utíkat, ale netrvalo to dlouho. Asi za týden se vraceli všichni zpátky. Frontovou pozici udělali na Stochodu. V tom největším rozruchu se nám narodila dvojčata Boženka a Vlastička, v té největší bídě! Stochod není velká řeka, ale okolo jsou velká bahna. Řeka je od Kupičova vzdálená asi 12 km. Tam ta vojska zůstala stát. Ruský byli na východní straně a Němci na západní. Zakopali se tam, udělali si tam velké okopy a stáli tam hnedle 2 roky. Někdy, brzy ráno, bylo slyšet ruské „urá", to šli Ruský !"na štyki".

Stromy v mém životě

Nový domov

Je podzim roku 1946. Válka už před časem dohřměla. Ale svět má stále ještě mnoho starostí se vším tím zlem, které napáchala. Rozhoduje se také o tom, kdo kde bude žít. Však znáte historii odchodu sudetských Němců. Pohraničí se vyprázdnilo. Ví se, že do opuštěných obydlí půjdou jacisi Češi odkudsi z Ukrajiny. Za návrat do staré vlasti bojovali ve Svobodově armádě. Pan prezident Beneš se o jejich repatriaci zasadil.

A tak se onoho podzimu rozprodává skromný majetek, odhlásili nás ze školy. Učitelka Naděžda Kirilovna odchod českých žáků oplakala slovy: „Koho já teď budu učit?"

Ale my jsme natěšeni na cestu, na zážitky a hlavně na nový domov. Do vlaku se dostáváme až v březnu za sněhové vánice. Cesta je věru dobrodružná. O Vánocích se sice zdobil stromeček, ale copak to byl nějaký strom? Vlak zastavil v Karpatech. Nikdo neví, proč tu stojí, ani jak dlouho se nehne z místa.

Lidská drobotina se vyrojila z vagónů a rovnou na stráň až k smrkovému houští. Nikdo z nás ve svém nedospělém životě ještě neviděl tak příkrou stráň, tolik vánočních stromků pohromadě. Snad se mezi nimi mihla i dosud nevídaná srnka. Proto je třeba si všeho toho do sytosti užít. Běháme nahoru a svištíme dolů. Pokolikáté už vlastně? Vlak se rozjíždí až k večeru. Ráno se děti probouzejí s rozlámanými tělíčky. Nevadí, užily si něčeho nového.

Smrky nás už neopouštějí. V Tatrách se sice ještě bělají sněhem, ale ta nekonečná černá pole, to jsou smrkové lesy, snad by se v nich dalo i zabloudit.

Z nehostinného třemošenského lágru se stěhujeme na Jindřichovu horu. Po Velikonocích se začínáme vzdělávat v mateřském jazyce v Lískové. Kudy myslíte, že vede naše cesta z přehlubokých smrčin ke škole? Putujeme podél bývalých skláren a ty lemují vysokánské ořešáky. Nacházíme spoustu ořechů, musíme je vylouskat a cesta do školy se dost protáhne. Nevadí, do velké přestávky jsme na místě. Pan učitel sice vlastní rákosku, ale do jediné třídy přibylo tolik žáků, že se do ní nevejdou. Je dobře, když se někdo opozdí, ještě líp, když zůstane doma.

Od září už funguje jednotřídka i na Černé Řece a v ní působí milovaný pan učitel-Chod-dudák Každé ráno je třeba sem seběhnout se srdíčkem až v krku cestou mezi smrky-velikány. Nevím, kdo si kromě mě dovede představit, jak takový hluboký hvozd dovede být nepřátelsky zlověstný. Jen snad ještě naše divoká kravka Lysina, rozmazlená východními rovinami. Ta se k lesu pro jistotu ani nepřibližuje. Za větru hvozd lupe, praská, skřípe, vrže, hučí, burácí a vydává ještě mnohé jiné hrůzu nahánějící zvuky. Ale ve třídě je útulně bezpečno. V kamnech plápolají ohnivé jazýčky a dudy mohou spustit.

„ Jen za odměnu, děti", dělá drahoty Chod, „když budete ukázněné a zvládnete násobilku i vyňatá slova." Těžko!

Doma pod Přimdou

Potřebu vzdělávat se Němci snad někdy v roce 1927 vyjádřili i vybudováním jednotřídních škol na úpatí hory a troskami románského hradu. Je zde pamatováno snad na vše, co se v dané době může panu řídícímu, jeho žáčkům i jeho rodině zpříjemňovat život: prostorná třída, tělocvična, velké hygienické místnosti, kašna s křišťálovou vodou, dřevníky, sklep-bludiště i kabinety. Vše budováno důkladně, přesně i s notnou dávkou vkusu. Do třídy běhám úzkou chodbou a po schodech do patra. Je to paráda nemuset se ani přezouvat!

Třída i schodiště byly, bohužel, také svědky odchodu pana faráře mezi dvěma pány v dlouhých kožeňácích a kloboucích proklatě nízko vražených do čela i do týla. Usadili ho do tatraplánu černého jako noc a odvezli, aby ho už navždy ušetřili zlobení neposedů v hodinách náboženství.

V zahrádkách před budovou školní drobotina i učitelská rodina pěstují pro okrasu nejrůznější květiny, nechybí ani rozlehlý dvůr-sad. Drzí ořešáci každičký podzim beze zbytku očešou obří lískové oříšky. Křehoučké záviny peče maminka se štráfatě červenými octově kyselými jablky. Peřiny se suší na bidle mezi dvěma rynglemi. Jejich plody jsou chudinky ve srovnání s ukrajinskými, ale i tak chutnají znamenitě.

A ten pohled z kuchyňského okna! Na jaře se kopec zelená nejrůznějšími odstíny smaragdu. Zimně smrková zeleň sice ožila, ale se zářícími modřiny a ojedinělými listnáči zde rostoucími nemůže soupeřit. Podzim vybarvuje úbočí podle vlastního vytříbeného vkusu. S neměnnou pravidelností vzniká ta nejkrásnější olejomalba, jakou dovede vytvořit jen příroda.

Moje vzdělávání nekončí v jednotřídce. Je čas pomýšlet na maturitu. Rozhodl otec. Do internátu jedenáctiletky je třeba cestovat vláčkem. Na nádraží šlapu šest kilometrů každou neděli za každého nečasu Vlídné dny babího léta mi umožňují pozorovat sojky hospodařící v dubové aleji. Žaludů je dost. Ptáci s modrými pírky je odnášejí neznámo kam a povykují u toho, jako by se bálí, že jim alej vyplením.

Za vyšším vzděláním třeba putovat jinam a tak šlapu k nádraží na jinou světovou stranu a ještě o dva kilometry dál. Stromy, mnoho stromů mě věrně provází i na této pouti. Smrky po levici ani lískoví vpravo mě nezajímají. Zato cesta zámeckým parkem zvláště na podzim vyvolává v dívčích představách pohádkové výjevy. Žluté i červené javorové listí pod nohama příjemně šustí. Jak se tady asi předváděly všechny ty vznešené zámecké dámy v dlouhých róbách lemovaných kožešinkami a snad i v elegantních kožíšcích. A vychutnaly vůbec radost brouzdat se tou barevnou péřovou nádherou? Posléze mě kaštanová alej pevně sevře ve svém stínu. Oddychnu si, až mě vypustí na světlo. Mám skoro půl cesty za sebou.

Škola na přimdském úbočí osiřela. Taková budova přece nemůže chátrat bez užitku po všech těch šťastných i tragických létech. Ujmou se jí sportovci. Ubytování by bylo. Kde však sportovat? Nejlépe bude vykácet pruh lesa a vybudovat sjezdovku. Ostatně ty teď frčí! Dohodnuto, vykonáno! Horu léta hyzdí sjezdovková lysina. Zato lyžaři spustivši se z nejvyššího bodu mohou pohodlně dosvištět až do kuchyně dnešních majitelů bývalé školičky.

Třešňovka

Životní cesta mě z lůna přírody zavedla v šedesátých letech minulého století na rozestavěné sídliště. Vytratily se snad stromy z mého života? Nikoli! Ono sídliště vyrůstá v těsné blízkosti neoštěřovaného třešňového sadu a v něm se noví tachovští obyvatelé lopotí, aby si založili zahrádky. Nejeden strom padne, aby ustoupil záhonům petržele i růží. Najde se však také místo pro spartany a mladé třešňové následovnice.

Z houštiny západní hranice kolonie se k nebi pnou mohutné modřiny. Osobně nejblíž mám k tomu rozeklanému. Život v něm i na něm kypí zvláště v létě. V rozevřené náruči mohutných větví zeje otvor, oblíbený to veverčí domov. Tady se zrzečky rodí, skotačí a vůbec žijí, jak jim jejich letora velí. O zdraví opadavých jehličnanů pečují frajeři ptačí říše krasavci v černých fráčcích s červenými čepičkami.

Náhoda přála tomu, že se stavbařům ani zahrádkářům nepodařilo zlikvidovat třešeň na okraji sídliště. Co radosti přinesl ten chorobami zjizvený strom! Kolik generací dětí odroste za čtyřicet let? Všechny do jedné na křivolaké třešni cvičily lezecké umění.

Nejbáječnější časy nastaly, když zelené plody dorostly velikosti hrášku. Větší borci se krmili na stromech, mrňousové pod nimi škemrali o tu nezralou dobrotu s jádry ještě v tekutém stavu. Nepamatuji. Že by se jediná třešnička stačila třeba jen zapálit.

Třešňová stařenka se dočkala i své velké chvíle. Jednoho dne přišli jacísi lidé, namalovali na ni tři okrová písmena, snad i rouby odebrali. Kdo ví, zda její potomstvo neobohatí sbírku genového sadu.

V říjnu 2007 naše město získalo titul Město stromů. Každý, byť náhodný návštěvník, musí uznat, že jde o titul výstižný a zasloužený. Od města se rozbíhají aleje k jízdárně, minerálce, stromy hustě lemují řeku, na západním i východním sídlišti mohutní listnáče i jehličnany vysázené v době jejich výstavby. Jen vzpomeňte na jarní bohatost růžových květů sakur i sekvojí! Podzim si tu pohrává se sírovou žlutí i temně krvavými odstíny.

Pokud se mi podaří zjara u příležitosti Dne Země v našem genovém sadu zasadit stromek, byla bych ráda, aby to byla třešnička. Pak si budu namlouvat, že jde o pokračovatelku rodu mé známé ze „Staráku".

Jiřina Pulerová, Tachov

Pozvání

Moji milí Novokrajeváci, jen krátce bych vás moc ráda zase pozvala na další naše setkání, a to **na 10. květen v 10 hod. u Památníku v Podbořanech** jako vždy. Potom všichni společně do Hotelu Národní Dům, proti vlakovému nádraží. Moc Vás prosím za sebe a také za Václava Stryje, budete-li moci, dostavte se v hojném počtu, vždyť každý z nás, máme těch zdravotních potíží mnoho, ale nevíme, co bude za další rok. Dejte vědět přátelům a známým, rovněž svým rodinám, a do konce dubna se mi přihlaste. Nejlépe večer zavolejte na číslo 415 726 441 (záznamník nepoužívám), mobil 721 211 381. Doufám Vás vidět v hojném počtu, moc se na Vás těším.

S pozdravem *Kamila Ondrová, Žatec*

Pozvánka

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, region Brno, srdečně zve na setkání krajanů a jejich přátel, které se uskuteční **v sobotu 26. dubna 2008 ve 13 hod., v sále Klubu Univerzity obrany** v Brně, Šumavská 4.

Spojení tramvají č. 1, směr Řečkovice, zastávka Šumavská.

Za region Brno srdečně zvou

Josef Kučera, předseda a Miroslav Rejchrt

Dopisy čtenářů

Pisatelka Ludmila Muchová, Uhlířská 8, 792 01, Bruntál

Vážená paní redaktorko,

Obracím se na Vás s prosbou o uveřejnění ve Zpravodaji SČVP následujícího sdělení.

Prosím, pomozte, poraďte ...

Pátrám po svých předcích, kteří údajně pocházeli z Východních Čech. Dědeček, Vavřinec Kohoutek, nar. 6. 8. 1855, babička Helena roz. Plajerová, nar. 1. 1. 1895 se odstěhovali na Volyň. Poraďte, prosím, kam bych se měla obrátit, kde bych mohla zjistit něco o lidech, kteří se po roce 1868 přestěhovali na Ukrajinu. První potvrzenou zprávu mám z 30. května 1889, kdy se jim narodil v Dubně jejich nejstarší syn Václav, bratr mého otce.

Děkuji za jakoukoli informaci.

Ludmila Muchová Uhlířská 8, 792 01 Bruntál

Vzpomínka na prvního prezidenta ČSR T. G. Masaryka

7. března vzpomínáme na narození prvního prezidenta Československé republiky (nar. 7. 3. 1850, zemřel 14. 9. 1937) „tatíčka Masaryka", milovaného celým národem a ctěného nejen námi, ale celým kulturním světem pro jeho vědecké, filozofické, pedagogické a politické schopnosti I současná mladá generace by měla být více informována nejen o jeho zásluhách o 1. republiku, ale i o jeho hodnotách mravních. V našich dějinách bude vždy na předním místě.

NAŠI JUBILANTI . . .

Region Olomouc

V měsíci únoru tohoto roku se dožil **100 let pan Václav Jedlička**. Pochází z obce Hlinsko-Sedmihran. Když vypukla válka, vstoupil do Československé armády. Jako řidič nákladního auta projel přes Duklu, Slovensko, Moravu, až do Ostravy a tam ukončil vojenskou službu. Všem vojákům byly přiděleny usedlosti po válce odsunutých Němců a jemu byl přidělen statek v Renotech u Uničova, okr. Olomouc, kde hospodařil jako zemědělec. Když začala kolektivizace zemědělství, stal se předsedou JZD, kde pracoval až do důchodu.

Dnes žije dál v Renotech a na zdraví si nestěžuje. Za nákupem potravin jezdí na kole asi 1 kilometr a má stále dobrou náladu.

Jmenuji se Josef Volák, oslavil jsem v únoru 74 narozeniny a jsem jeho bratranec. Bydlím v Uničově, mám to k němu blízko a chodím ho navštěvovat.

Za všechny, kdo ho znají, mu přeju stálé zdraví a plno energie, aby i nadále jezdil na kole a těšil se z dalších let života.

I redakce se připojuje k tomuto přání ke krásnému jubileu krajana Václava Jedličky. Mnoga ljeta!

Region Litoměřice

Ve druhém čtvrtletí 2008 se dožívají významného životního jubilea tito krajané:

Duben

80 let Hývlová Libuše z Mirohoště, byt. Litoměřice

83 let Peterka Jaroslav z Koryt, byt. Roudnice n. L.

84 let Černý Jaroslav z Malé Zubovštiny, byt. Stráž p. R.

Květen:

60 let Štěpánek Jaroslav z Litoměřic, byt. Litoměřice

65 let Marek Jaroslav z Malé Zubovštiny, byt. Kuřivody

75 let Flandera Josef z Mirohoště, byt. Osek

80 let Kudibalová Anna z Malého Špakova, Byt. Třebívlice

81 let Sekyrová Marie z Lucka-Lipin, byt. Žnenice, Masopustová Antonie ze Zdolbunova, byt. Litoměřice, Kolocová Jiřina z Českého Újezdce, byt. Okna

82 let Nováková Marie ze Zavidova, byt. Křešice-Nučnice

Červen:

82 let Pajerová Vlasta z Mirohoště, byt. Blíževedly

83 let Bajerová Anna z Buršovky, byt. Úštěk

84 let Kohlíková Antonie z Mirohoště, byt. Litoměřice

Všem jubilantům přejí členové výboru regionu další šťastná léta prožitá ve zdraví.

Za výbor regionu Holubová

Omlouváme se krajance Formanové. Omylem jsme v listopadu uvedli, že jí bylo 80 let, ve skutečnosti jí bylo teprve 79 let. *Holubová*

Region Broumov

Duben:

Anna Gabrielová, 70 let, Emilie Škvárová, 80 let

Květen:

Vlastimil Ledvina, 55 let a Miloslava Ledvinová, 55 let

Červen:

Jiřina Vojtová, 60 let

Všem přejeme všechno nejlepší a do dalších let hodně zdraví a spokojenosti.

Za broumovský region Pokorný

Moravskoslezský region

Jubilea našich krajanů ve 2. čtvrtletí 2008:

Duben:

70 let Vančěčková Marie, Špakov, bytem Stachovice u Fulneku

80 let Seitl Vlastislav, Olomouc, bytem Nový Jičín, Stehlík Rostislav, Ládovka, bytem Šenov u Nového Jičína

81 let Ing. Vacek Vladimír, Pokosy, bytem Fulnek

Květen:

55 let Novotná Zdenka, Hrozová, bytem Šenov u Nového Jičína

Červen:

75 let Janko Jaroslav, Martinovka, bytem Krnov, Kimlová Jiřina, Krupá-Hranice, bytem Hukovice

82 let Vendolská Anna, Dembrovka, bytem Rusín-Slezské Rudoltice

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za výbor regionu MVDr. Samec Vladimír, předseda a Seitlová Marie, tajemnice

Marie Bínová-Horová z Libanovky, byt. v Podbořanech, oslaví v dubnu své 70. narozeniny. Přání zdraví, štěstí a spokojenosti za celou rodinu tlumočil manžel

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI . . .

Nekrolog

V úvodu bych se chtěl pozůstalým po Josefu Neradovi omluvit za to, že se tak pozdě k jeho odchodu vracím, přestože byl zveřejněn ve Zpravodaji č. 8/2007. Příčinou je však můj nedobrý zdravotní stav. Přitom bych se rád zmínil o mém článku „hudba v 1. čs. brigádě, zveřejněném ve Zpravodaji č. 9 a 10/2006, kdy jsem byl do první linie přidělen k rotě samopalníků 2. praporu 1. brigády. Doslova pod svá křídla si mne vzal právě velitel čety svobodník Nerad. Byl o čtyři roky starší a jak se později vyjádřil: „o neostříleného bažanta se musím postarat". Od té doby jsme byli stále spolu, chodili do průzkumu, drželi předsunuté hlídky a dokonce jsme si hloubili společný zákop. Byl kamarádský, obětavý a při velmi náročných bojových situacích nikdy neprojevil nejmenší pocit strachu. Pro tuto vlastnost jsem ho bezmezně obdivoval.

Vážení pozůstalí, Váš manžel, otec a dědeček Josef Nerad byl skutečný hrdina! Vím, že v dnešní době, kdy se ve společnosti ztrácí pojem čest, hrdinství, vlastenectví a mění se v korupci, podvody a úplatkářství, může moje vyjádření o hrdinství znít pateticky. Nedbejte toho, pokleslá morálka se nesmí dotýkat nás, volyňských Čechů, kteří si v cizí zemi po dobu čtyř generací vybudovali známou soudržnost a lásku k vlasti, která se k nám někdy zachovala macešsky. *Ing. Zdeněk Damašek, Praha*

Region Litoměřice

V lednu zemřel pan Josef Vazač ze Straklova, bytem Litoměřice, ve věku 88 let.

Všem pozůstalým projevujeme upřímnou soustrast.

Za region Holubová

Region Broumov

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu, že dne 18. 2. 08 zemřela ve věku 79 roků pí. Emilie Homoláčová. Pocházela z Malé Zubovštiny, nyní v Broumově. Kdo jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku. *Za region Broumov Pokorný*

Region Chomutov

22. února 2008 zemřel po krátké nemoci dlouholetý člen našeho regionu, příslušník Svobodovy armády, pan Josef Chmelík z obce Dlouhé Pole na Volyni. V poslední době bytem v domově pro seniory v Meziboří, ve věku nedožitých 83 let.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Praha

Oznamuji, že dne 14. 2. 2008 zemřel ve věku 83 let pan Vladislav Brda z Moldavy 1. Sloužil ve Svobodově armádě jako tankista. Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi. Sestra Ludmila Alberovská

Region Žatec

V listopadu zemřela Emilie Dlouhá ve věku 86 let, z Lipence. Pocházela z Nivy Hubinské.

Dne 27. prosince zemřel Miroslav Stárek z Mělníka, 87 letý,. Rodák z Hulče České.

Naděžda Plachá-Koubková ve svém požehnaném věku 96 let zemřela 16. ledna pocházela ze Želce-Závidova.

Po dlouhé a těžké nemoci nás opustil žatecký spoluobčan, blízký soused, p. František Styblík, který by se letos dožil 80 let. Zemřel 18. února. Rodák z Volkova.

Dne 16. února zemřela Evženie Košťálová, 92letá, ze Žatce, rodem z Kvasilova.

25. února náhle zemřela v Pečovatelském domě v Žatci Emilie Šebková, která by se také letos dožila svých 80 let. Pocházela ze Zdolbunova.

Všem těmto našim zesnulým členům lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast vyjadřuje

za náš region Kamila Ondrová

A ještě region Žatec

3. února 2008 zemřela po dlouhé, těžké nemoci ve věku 79 let paní Božena Hrdličková-Bajerová z Kupičova, bytem Chrášťany u Podbořan. Rodina děkuje všem, kteří naši drahou zesnulou přišli doprovodit na její poslední cestě.

Mgr. Parpelová Danuše

Region Rakovník

Dne 4. 3. 2008 zemřela v den svých devadesátých narozenin naše dlouholetá členka pí Anastázie Cilcová, bytem Zderaz, nar. v Jezírku na Volyni. Budiž jí česká země lehká!

Za region Libuše Růžičková

Dne 14. února 2008 došel ke konci své životní cesty ve věku nedožitých 89 let náš krajan, dobrý člověk, pan James Zak z Toronta, rodák ze Straklova Českého na Volyni. Čest jeho památce!

Chvalina Menzlová a Vladimír Odstrčil

Všem zesnulým klidné spočinutí v české zemi a všem pozůstalým upřímnou soustrast vyslovuje i redakce Zpravodaje.

Příspěvky na tiskový fond Únor 2008

Region Praha:

Olga Najmanová, Praha, 150 Kč, Ing. Miroslav Kopecký, Praha, 150 Kč

Region Frýdlant:

Drahomíra Kohoutová, 50 Kč, Ludmila Milická, 100 Kč, Alžběta Nová, 50 Kč, Jiří Rychtr, 100 Kč, Josef Štorek, 250 Kč, Marie Zahrebová, 150 Kč, Anna Zajícová, 350 Kč, Lidia Bacovská, 50 Kč, Vlastimil Bryl, 100 Kč, Irena Hausmanová, 50 Kč, Eva Chmelařová, 50 Kč, Josef Janda, 50 Kč, Bohumila Janíčková, 50 Kč, Marie Jedlanová, 50 Kč, Žofie Jezinková, 50 Kč, Alexandr Juklíček, 100 Kč, Vasil Juklíček, 50 Kč, Vladislav Král, 50 Kč, Rostislav Mazurek, 50 Kč, Růžena Pospíchalová, 50 Kč, Miroslav Prošek, 50 Kč, Miroslav Růžička, 50 Kč, Vladimír Růžička, 50 Kč, Halina Stivínská, 50 Kč, Vladimír Stříbrný, 50 Kč, Miloš Šimek, 50 Kč, Evžen Šnajdr, 100 Kč, Emilie Švorcová, 50 Kč, František Tylichtr, 50 Kč, Josef Tylichtr, 50 Kč, Eliška Veselá, 50 Kč, Evženie Veselá, 100 Kč, Veselý Vladimír, 50 Kč, Antonie Zadražilová, 50 Kč

Region Žatec:

Vladimír Valenta, Podbořany, 100 Kč, Olga Zahradníková, Chrášťany, 150 Kč, Alexandr Všetečka, Žatec, 200 Kč, manželé Tomešovi, Žatec, 100 Kč, Jiřina Zetková, Žatec, 50 Kč

Region Broumov:

Marie Jaklová, 110 Kč, Vilma Magáňová, 100 Kč, Marie Řepková, 200 Kč

Region Chomutov:

Zdeněk Šťastný, Chomutov, 150 Kč, Bohumil Šťastný, Žatec, 150 Kč

Za příspěvky ze srdce děkujeme! Redakce a CV SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.**. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 03. . 2008